

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa L. N.
przeciwko Stowarzyszeniu [...] z siedzibą w W.
o przywrócenie dotychczasowych warunków pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki L. N. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 grudnia 2016 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko Stowarzyszeniu [...] z siedzibą w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji, a ponadto o zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 45 § 1 k.p. w związku z

art. 47¹ k.p., przez ich niezastosowanie i oddalenie apelacji powódki, w sytuacji gdy wypowiedzenie powódce umowy o pracę było nieuzasadnione oraz naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę; 2/ art. 78 § 1 k.c., przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że nieczytelny znak pisarski może stanowić podpis na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli, w sytuacji, gdy przy najłagodniejszym traktowaniu przesłanek uznania konkretnego znaku pisarskiego za podpis, wymaga się by napisany znak stwarzał dla osób trzecich pewność, iż podpisujący chciał podpisać się pełnym swoim nazwiskiem oraz że uczynił to w formie, jakiej przy podpisywaniu dokumentów stale używa. Skarżąca podniosła również zarzut naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na wynik sprawy: 1/ art. 382 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. oraz w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie zmian stanu faktycznego w zakresie ustalenia kręgu osób upoważnionych do reprezentowania pozwanego Stowarzyszenia; 2/ art. 382 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. oraz w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie przy orzekaniu zaliczonego w poczet materiału dowodowego dokumentu w postaci ogłoszenia o pracę opublikowanego przez pozwanego; 3/ art. 381 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. oraz w związku z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji nowych dowodów zgłoszonych przez powódkę w pkt 1-3 apelacji; 4/ art. 381 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. oraz w związku z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji dowodu z zeznań świadka D. N.; 5/ art. 381 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. oraz w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji dowodu z przesłuchania strony powodowej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego: art. 45 § 1 k.p. oraz art. 78 § 1 k.c., albowiem uznał dwa nieczytelne znaki pisarskie naniesione pod treścią pełnomocnictwa z dnia 14 czerwca 2015 r. za podpisy dwóch osób upoważnionych do reprezentowania pozwanego Stowarzyszenia. Rażące naruszenia prawa materialnego skutkowały błędnym ustaleniem, że wypowiedzenie powódce umowy

o pracę było rzeczywiste i konkretne, w sytuacji gdy Sąd winien uwzględnić powództwo z uwagi na wadliwe pod względem formalnym wypowiedzenie powódce umowy o pracę. Sąd drugiej instancji ponadto poprzestał w sprawie na przeprowadzeniu dowodów zaoferowanych mu przez stronę pozwaną oraz bezzasadnie pominął szereg dowodów zawnioskowanych przez powódkę.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przy powołaniu się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wypada zauważyć, że skarżąca w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów. Podnosi, że w dacie zamknięcia rozprawy odwoławczej stan faktyczny sprawy nie został dostatecznie wyjaśniony do rozstrzygnięcia, ponieważ Sąd odwoławczy bezzasadnie pominął szereg dowodów zawnioskowanych przez powódkę. Należy jednak podkreślić, że Sąd odwoławczy rozpoznał i oddalił postanowieniem wydanym na rozprawie apelacyjnej zgłoszone w apelacji przez powódkę wnioski dowodowe, a ponadto w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia szeroko odniósł się do tego, dlaczego w jego ocenie złożone wnioski dowodowe nie zasługiwały na uwzględnienie (uzasadnienie s. 16 – 17). Skarżąca nie wykazała, że Sąd odwoławczy bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego lub pominął część zebranego materiału, a uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy, albo kiedy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub oparł swoje rozstrzygnięcie na własnym materiale, pomijając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., II CKN 815/97, Wokanda 1999 nr 1,

poz. 6 oraz wyroki z dnia 16 marca 1999 r., II UKN 520/98, OSNP 2000 nr 9, poz. 372; z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 587/98, LEX nr 479343; z dnia 6 lipca 2000 r., V CKN 256/00, LEX nr 52657; z dnia 13 września 2001 r., I CKN 237/99, LEX nr 52348; z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 477/03, LEX nr 269787; z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 339/07, LEX nr 492178; z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08, LEX nr 424361 i z dnia 24 czerwca 2008 r., II PK 323/07, LEX nr 491386). Godzi się nadmienić, że art. 382 k.p.c. nie nakłada na sąd drugiej instancji obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, lecz sąd ten jest władny samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji, o ile zachodzą ku temu powody. Uzupełnienie postępowania przed sądem apelacyjnym o dowody, które mimo wniosku strony sąd pierwszej instancji pominął, jest zaś uzasadnione wówczas, gdy dotyczą one okoliczności istotnych z punktu widzenia prawa materialnego mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1999 r., III CKN 254/98, LEX nr 521901; z dnia 2 marca 2000 r., III CKN 257/00, LEX nr 530723 i z dnia 17 lipca 2008 r., II CSK 102/08, LEX nr 447689).

W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy odnosząc się do przedmiotu sporu stwierdził, że utrata zaufania pracodawcy, jako przyczyna rozwiązania łączącej strony umowy o pracę, sprowadzała się do kwestii związanych z zachowaniem powódki wobec innych współpracowników pozwanego, zablokowania przelewu wynagrodzenia i świadczenia urlopowego N. M., zachowania powódki w zakresie szkoleń dotyczących określania przez pracowników wartości oraz komunikacji w zespole oraz nieterminowego przygotowania sprawozdania finansowego za 2014 r. (uzasadnienie s. 20). Na tym koncentrowało się zatem postępowanie dowodowe w sprawie. Skarżąca w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne w tak określonym zakresie, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

W sprawie brak również rażącego naruszenia art. 45 § 1 k.p. i art. 78 § 1 k.c., na co powołuje się skarżąca. W tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej autor nie odnosi się do ustaleń Sądu w kwestii zasadności dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia łączącej strony umowy o pracę. Nie

sugeruje też niezgodności oświadczenia woli pracodawcy ani z art. 30 § 3 k.p., chociaż to ten przepis ustanawia wymóg pisemnej formy oświadczenia woli stron o rozwiązaniu umowy o pracę w tym trybie, ani z art. 30 § 4 k.p., mimo iż nakłada on na pracodawcę obowiązek wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia i to do owej przyczyny (a nie samego wypowiedzenia) należy odnosić podnoszone przez skarżącą cechy rzeczywistości i konkretności. Dla wykazania kwalifikowanego - zdaniem autora skargi kasacyjnej – naruszenia art. 45 § 1 k.p., z którego wywodzone są roszczenia pozwu, skarżąca powołuje się na niewłaściwą, w jej ocenie, formę samych podpisów na pełnomocnictwie z dnia 14 czerwca 2015 r. do dokonywania za pracodawcę czynności z zakresu prawa pracy, nie kwestionując przy tym wiarygodności tychże podpisów, ani nie sugerując, by oświadczenie woli pozwanego o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy dokonane zostało przez nieprawne osoby. W sprawie ustalono zaś, że podpisy pod dokumentem złożyli członkowie zarządu pozwanego: M. A. T. i A. M. P., predestynowani do reprezentacji Stowarzyszenia (uzasadnienie s. 18).

Konkludując wypada stwierdzić, że chybiona jest teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.